

VAGTTAARNET

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

21. AARGANG

APRIL 1924

NR. 4

BUKKENES SKÆBNE

„Det er retfærdigt for Gud at give dem Trængsel til Gengæld, som trænger eder, og eder, som trænges, Hvile med os ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Krafts Engle, med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kender Gud, og over dem, som ikke lyder vor Herres Jesu Evangelium, de, som jo skal lide Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra hans Vældes Herlighed.“ — 2 Thessaloniker 1, 6-9.

Den Forklaring af Lignelsen om Faarene og Bukkene, som fandtes i *The Watch Tower* for 15. Oktober 1923 (*Vagttarnet* for December 1923), har fremkaldt megen Diskussion. Mange af Vagttarnets Læsere har fremsat Spørgsmaal i Forbindelse med denne Artikel. Ved Herrens Naade vil vi her forsøge at besvare nogle af disse Spørgsmaal.

¹Vagttarnet nærer ikke noget Ønske om at dømme nogen. En Kristen kan ikke, medens han vandrer paa den snævre Vej, med rette dømme nogen Person. Om nogen forsøger at paatage sig Embedet som Dommer for Tiden, kan det forhindre ham i nogen Sinde at blive sat i denne Stilling sammen med Herren. Det synes dog at være Herren velbehageligt, at hans Børn undersøger Skriften og søger at udfinde dens sande Betydning og Anvendelse. Det er den Kristnes Attraa at forstaa Bibelen. Guds Løfte gaar ud paa, at denne Forstaaelse skal blive klarere, efterhaanden som vi nærmer os den klare Dags fulde Lys. — Ordsprogene 4, 18.

²Nogle har med Kritik anført Paragraf 6 af den ovenfor nævnte Artikel, der lyder saaledes:

«Lignelsen omhandler den endelige Dom over to forskellige Klasser af Personer.»

³Der rejses den Indvending, at vi benægter, at Personerne i disse to Klasser vil faa en yderligere Prøve i Tusindaarsriget. Læs Citatet igen omhyggeligt. Læg Mærke til, at der ikke siges, at Lignelsen handler om den endelige Dom over hver enkelt Person, som udgør disse Klasser. Der er Forskel paa at dømme Klasser, som bestaar af Personer, og at dømme de Personer, som udgør disse Klasser. Det vil være den endelige Dom over Klasserne, som Klasser betragtet, og det vil maaske ogsaa være den endelige Dom for nogle af de Personer, som udgør Bukkeklassen. De Personer, der aabenbarer Faarets Karakter, vil uden Tvivl faa en Prøve for Liv i Tusindaarsriget. De Personer, som vedblivende aabenbarer Bukkekarakteren, efter at de har faaet et vist Maal af Kundskab, vil sikkert ikke faa en yderligere personlig Løjlighed eller Prøve, og det synes i Sandhed heller ikke at være rimeligt at antage, at de kunde faa en saadan yderligere Prøve. Bukkene som Klasse betragtet vil blive for evigt tilintetgjort i Henhold til den skrevne Dom.

⁴Vi tror, Bibelen støtter den Slutning, at mange af de Personer, som udgør Bukkeklassen, og som vedbliver med at lægge en Bukkekarakter for Dagen, efter at de

har faaet et vist Maal af Lys, ikke vil faa nogen Opstandelse; og vi haaber paa dette Punkt at kunne fremføre bibelske Beviser til Støtte for vor Slutning. Læg Mærke til, at dette ikke er at udtale en Fordømmelse over enkelte Personer. Vi ved ikke, hvem de enkelte Individuer er; og vi ønsker heller ikke at vide det. Formaalet er her at undersøge og om muligt mere klart komme til at se, hvad Hensigt Gud har med sine fornuftbegavede Skabninger.

GENLØSNINGEN SOM PRØVESTEN

⁵Som Kristne er vi alle enige om, at Genløsningsofret er den store Prøvesten eller Maalestok, ved hvilken vi kan afgøre, om en Lære er sand eller falsk. Hvis en Lære ikke stemmer overens med Genløsningen, kan den ikke være sand og burde lægges til Side. Hvis en Slutning eller en Lære er i fuldstændig Overensstemmelse med Genløsningen, bør man ikke vise den fra sig uden omhyggeligt at overveje den under Bøn.

⁶Nogle af Herrens kære hellige har haft Vanskeligheder med at anvende denne Lignelse ved Evangeliealderens Afslutning og forud for den personlige Prøve til Genoprettelsesvelsignelserne. Vi haaber at kunne hjælpe saadanne til en klarere Forstaaelse.

⁷Følgende er et af de mange lignende Spørgsmaal, som er blevet stillet til *Vagttarnet*, og som man har bedt om Svar paa: »Hvis den endelige Dom over Faare- og Bukkeklassen er grundlagt paa Begivenheder, som finder Sted, før Genoprettelsesprøven begynder, og hvis nogle af Bukkene, som aldrig er blevet retfærdiggjort til Liv, bliver for evigt afskaaret eller tilintetgjort, vilde dette da ikke tilintetgøre eller tilsidesætte Læren om Genløsningen, saaledes som den er fremstillet i Romerne 5, 18?«

⁸Før vi søger at besvare det stillede Spørgsmaal, vil vi undersøge den anførte Tekst. Den lyder: »Altsaa, ligesom ved ens Overtrædelse Dommen kom over alle Mennesker til Fordømmelse, saaledes kom ved ens Retfærdighed den frie Gave til alle Mennesker til Retfærdiggørelse til Liv.« (Engelsk Oversættelse.) Det, Apostelen her vil slaa fast, er, efter som vi forstaa det: Adam syndede og blev dømt til Døden, og paa Grund heraf kom alle hans Børn under Fordømmelse. Kristus Jesus den retfærdige satte sit Liv til og opstod fra de døde og tilvejebragte saaledes Genløsningsprisen. Paa

Grund af Kristi Offers Fortjeneste vil Retfærdiggørelse til Liv blive tilbudt alle som en fri Gave. I Romerne 6, 23 siger Apostelen, at Guds Gave er evigt Liv ved Kristus Jesus vor Herre.

¹¹Disse Vers beviser ganske afgjort, at alle Mennesker blev født som Syndere, og at alle vil faa tilbudt den frie Gave, Retfærdiggørelse til Liv. Men disse Vers viser ikke, at alle vil modtage den frie Gave, heller ikke, at de alle vil blive retfærdiggjort til Liv. De, som nægter at modtage den frie Livets Gave, der bliver tilbudt, kan naturligvis ikke blive retfærdiggjort til Liv.

¹²Vi fremhæver dette Punkt, at Retfærdiggørelse til Liv er et Resultat af den frie Gave. Der er visse Betingelser, som nødvendigvis maa være opfyldt, før en Gave bliver effektiv. Hvis en af disse mangler, kan man ikke tale om en Gave i den bibelske Betydning af Udtrykket. En Gave er en Kontrakt. Det, der er nødvendigt i Forbindelse med en Kontrakt, er følgende: Der maa være to eller flere Parter, som handler med Forstaaelse, der maa være tilstrækkelig Overvejelse og fuld Enighed. Der maa være en Giver, som tilbyder, og en Modtager, der tager imod Gaven; og baade Giveren og Modtageren maa have Kundskab om Sagen. Begge Parter Sind maa mødes angaaende Kontrakten i Forbindelse med Gaven. Ved det Udtryk, at deres Sind mødes, forstaa vi, at de i deres Sind maa være enige. Hvis der mangler Kundskab eller Sindenes Enighed, bliver Gaven virkningsløs. Disse almindelige Bemærkninger om en Gave kan ikke modsiges.

¹³Lad os benytte et Billede for at belyse Sagen: Ti Mænd bliver fængslet, fordi de ikke kan betale en Bøde paa hundrede Kroner hver. En godgørende Mand hører om Sagen og om deres Fængsling; han gaar til Retten, som har dømt dem, og erlægger tusinde Kroner som Betaling for Bøderne. Retten tager imod Pengene. En Mand bliver sendt af Sted til Fængslet for at underrette de ti Mænd om, at Genløsningsprisen eller Prisen for deres Udfrielse er blevet betalt, og at enhver af dem nu har Lejlighed til at tage imod det venlige Tilbud, blive udfriet og komme tilbage i sine tidligere Forhold. Fem af disse Mænd er baade blinde og døve. Budbringeren taler til dem baade med sin Stemme og sine Hænder, men de kan ikke høre. Det er umuligt for dem at faa Kundskab om, hvad der er blevet gjort for dem; følgelig er det ogsaa umuligt for dem at modtage Gaven. For disse fem Mænd bliver Gaven uden Virkning.

¹⁴Af de fem andre hører de tre, hvad der er gjort for dem, og svarer omtrent saaledes: »Vi er meget taknemmelige for, hvad denne gode Mand har gjort for os, og vi tager med Glæde imod hans venlige Tilbud.« For disse tre bliver Gaven fuldstændig, fordi den bevirker, at de bliver genindsat i deres tidligere Tilstand. De to andre hører ogsaa om, hvad der er blevet gjort for dem, og siger: »Ja, vi tror, at Pengene findes der; men vi tror ikke paa den Slags Udfrielse. Retten har ikke Lov til at fordre, at en anden skal betale Penge for os, og vi nægter at modtage dette Tilbud. Vi vil stole paa vor egen Evne til at hjælpe os ud fra denne ulykkelige Tilstand.« Disse to har Kundskab om, hvad der er sket; de nægter at tage imod Gaven; Giverens og disse formodede Modtageres Sind mødes ikke; derfor bliver Gaven uden Virkning for dem.

¹⁵De fem blinde og døve kan siges at fremstille hele Menneskeheden, der er blind og døv over for Guds

naadige Foranstaltning til deres Frelse; denne Blindhed og Døvhed er blevet frembragt ved Satans Indflydelse. (2 Korinthier 4, 3, 4) Da de er i Uvidenhed om denne Foranstaltning, vil det være umuligt for dem at forfølge en Kristen, fordi han har modtaget denne dyrebare Gave. Dette er ganske indlysende af den gode Grund, at de ikke vilde kunne kende en Mand som en Kristen, medmindre de havde nogen Kundskab om, hvad en Kristen er. Men disse blinde vil dog i Tusindaarsriget faa deres Forstands Øjne aabnede og de døve Øren op-ladte, og de vil da alle faa en Prøve for Liv. De tre, som tog imod Kundskaben om, hvad der var udrettet for dem, og med Glæde tog imod Tilbudet og blev udfriet af Fængslet, fremstiller alle dem, som i Evangeliets Tidsalder hører om Genløsningsofret, antager det og handler i Overensstemmelse dermed ved at indvie sig selv helt og fuldstændigt til Herren. De to, som tilbagemviser Tilbudet, efter at de har faaet Kundskab om det, fremstiller den Klasse af Mennesker, som hører og forstaa, at Jesus er den store Genløser, og tror, at dette er en Kendsgerning, men som elsker Menneskers Bifald, elsker en æret og agtet Stilling i denne Verden, elsker Penge og Penges Magt og elsker Selvet mere, end de elsker Gud. De ved, at visse andre ikke blot bekender sig til at være Kristne, men ogsaa bestræber sig for at leve den Kristnes Liv. De ved, at disse Kristne er virksomme med Hensyn til at vidne for Folket om, hvad de tror er Sandhed, og deres Vidnesbyrd virker som en Irettesættelse overfor dem, der nægter at leve i Overensstemmelse med den Kundskab, de har. Disse egen-sindige og indbildske Mennesker nærer Foragt for dem, der ydmygt søger at forkynde Sandheden om Guds Plan. Denne Foragt udvikler sig til Fjendskab, Had og Avind. Denne daarlige Hjertetilstand leder dem til at forfølge og fængsle dem, der stræber at efterfølge Herren. Naar de træffer en Kristen, som er hungrig, nøgen, syg eller i Fængsel, nægter de at betjene ham, fordi han er en Kristen og hans Vidnesbyrd en Anklage mod dem. — Ezekiel 34, 4; Jeremias 23, 1, 2.

¹⁶Der er mange Mennesker, som paastaar, at de er Jesu Kristi Evangeliums Tjenere, og de udfylder en Stilling som Prædikanter i et eller andet Kirkesamfund og kalder sig selv Pastorer; og mange, som har forenet sig med dem, og som kunde kaldes Hjordens ypperste, giver sig ogsaa ud for at være Kristne. Har de hørt om Genløsningsofret, der er tilvejebragt for alle, og som tilbydes som en fri Gave til alle? Ja, visselig har de hørt om det; men de nægter at holde fast ved det. De siger i Hovedsagen saaledes: »Dengang vi blev Kristne, troede vi paa dette Tøjeri; men nu har vi gjort Fremskridt, og vi kan nu se, at Mennesket er blevet til ved Udvikling.«

¹⁷Vi anfører her fra Pressen en Udtalelse, der viser, hvad mange Gejstlige, som kalder sig »Liberale«, tror og lærer:

¹⁸»Bibelen indeholder Guds Ord. Jesus Kristus er en Guds Søn i samme Betydning, som alle Mennesker er det. Jesu Fødsel var naturlig. Jesu Død var et storslaaet Eksempel. Mennesket er et Produkt af Udvikling. Mennesket er sine Omgivelers ulykkelige Offer, men kan blive meget bedre ved Selvkultur. Mennesket bliver retfærdiggjort af Gerninger ved at følge Kristi Eksempel. Resultatet: Naturlig Udvikling inde fra.«

¹⁹Det maa være indlysende, at disses Ansvar er større, eftersom de jo selv hævder, at Bibelen indeholder Guds

Ord, medens de dog fornægter dens Kraft. De maa have Kundskab om Genløsningsofret; ellers vilde de ikke forsøge at benægte dets Værdi.

²⁰Der er en stor Mængde Mennesker, som kalder sig Kristne, og som ogsaa benævner sig selv »ortodokse«. De hævder, at de antager det store Genløsningsoffer; og dog holder de fast paa, at Maaden, hvorpaa de kan være med til at oprette Guds Rige paa Jorden, er ved at forene sig med jordiske Organisationer, idet de for Eksempel paastaar, at Nationernes Forbund er det politiske Udtryk for Guds Rige paa Jorden. Til Trods for alle de Beviser, Herren har givet os angaaende Guds Rige, og for, at de, der skal være med i det, nødvendigvis maa skille sig ud fra jordiske Institutioner, tilsidesætter de dette Vidnesbyrd og forfølger andre, der paastaar at være Kristne, og som stræber at følge i Mesterens Fodspor. De, som i vore Dage giver sig ud for at være Lærere i Kristendom, som den fremsættes i Bibelen, har visselig langt større Kundskab om Guds Plan, end Farisæerne kunde have haft paa Herrens Tid ved hans første Nærværelse.

²¹Jehova aabnede Adgangen til Livet gennem Fortjenesten af sin elskede Søns Offer, og denne tilbyder han som en naadig Gave. Men Tilbudet bliver kun virkningsfuldt over for dem, der gaar ind paa Guds Betingelser og indretter deres Liv efter disse Betingelser, der leder til det evige Liv. Jehova vil ikke tvinge nogen til at tage imod denne Gave. Det vilde jo i Virkeligheden ikke være nogen Gave for den, som blev tvunget til at tage imod den. Retfærdiggørelse kan ikke blive nogen til Del uden med hans eget Samtykke; det vil sige, han maa svare villigt og tage imod Gaven med Glæde.

²²Den blotte Kendsgerning, at et Menneske i Evangeliets Tidsalder hører om Genløsningen og forsømmer eller nægter at tage imod den og ikke indlader sig paa nogen Handling i Forbindelse dermed, sætter ham ikke paa Prøve for Liv. Helt anderledes stiller Sagen sig, hvis han tager imod Kundskaben om Genløsningen og forstaar, at det er den i Følge Bibelens Lære af Gud bestemte Vej til Liv, og forstaar, at andre har taget imod Genløsningen og stræber at danne deres Liv i Overensstemmelse dermed. Om han da giver sig til at forfølge saadanne paa Grund af deres Trofasthed og Vedholdenhed i at forkynde Sandheden om Guds Plan, vil denne Fremgangsmaade, synes det, sætte ham i Bukkeklassen.

²³Det ser altsaa ud til, at følgende to Vilkaar maa være til Stede hos dem, der kommer til at udgøre Bukkeklassen: Kundskab om Genløsningsofret og Tilkendegivelse af et ondt Sindelag over for Brødre i Herren, fordi disse er optaget af at forkynde Budskabet om Herrens Rige. Dette, at et Menneske, som har Kundskab om Genløsningsofret, med Vilje og Overlæg behandler en anden daarligt, fordi denne har Tro paa Genløsningsofret, er i sig selv det samme som at forkaste Genløsningen.

²⁴I Tusindaarsrigets Tidsalder vil ingen være retfærdiggjort før ved selve Slutningen af denne Tidsalder; dog viser Bibelen os, at nogle vil blive afskaaret efter hundrede Aars Prøve. Grunden til, at nogle saaledes bliver afskaaret, synes at være den, at de fuldstændig nægter at vise nogen Værdsættelse af Guds Foranstaltning for dem. Saa længe nogen sætter Pris paa Genløsningsofret og stræber at forme sit Liv efter dets

herlige Foranstaltninger, vil Herren uden Tvivl vise Barmhertighed mod en saadan, om han end i Ubetænk-somhed gør sig skyldig i mange urette Handlinger. Men naar nogen ved, hvad Genløsningsofret er, og dog med Overlæg ved sine Ord eller sin Handlemaade udviser Mangel paa Værdsættelse deraf, maa den Tid komme, da Herren vil regne en saadan for uværdig til nogen yderligere Lejlighed til at vinde Livet.

²⁵Som Svar paa det stillede Spørgsmaal maa vi da sige: Den Omstændighed, at nogle, som ikke er blevet retfærdiggjort til Liv, gaar i Døden ved Slutningen af Evangelietidsalderen og ikke vil opstaa igen, gør ikke Apostelens Udtalelse i Romerne 5, 18 til intet.

²⁶En anden Tekst anføres i Forbindelse med Spørgsmaalet. Det er i Timotheus 2, 3-6: »Gud vor Frelser vil, at alle Mennesker skal frelses og komme til Sandheds Erkendelse. Thi der er een Gud og ogsaa een Mellemmand imellem Gud og Mennesker, Mennesket Kristus Jesus, som gav sig selv til en Genløsningsbetaling for alle, hvilket er Vidnesbyrdet i sin Tid.« *Diaglott-Oversættelsen* fremstiller dette lidt mere eftertrykkeligt ved at indsætte Ordet »nøjagtig« foran Erkendelse. Gud er villig til at frelse alle Mennesker. Der er ingen Personsanseelse hos ham. Han sørgede for det store Genløsningsoffer, der er Midlet til Frelse. Ligesom det ene Menneskes Synd bragte Døden over alle, saaledes bragte det ene Menneskes Lydighed en Lejlighed for alle til at vinde Livet.

²⁷Men Herren tvinger ikke nogen til at antage dette Frelsesmiddel. Naar denne Tekst siger, at Frelsesmidlet i rette Tid skal kundgøres for alle, beviser det altsaa, at enhver maa faa en Lejlighed til at antage eller forkaste Værdien af Genløsningsofret. I Guds rette Tid skal hver og en faa denne Kundskab. Men om nogen hører Vidnesbyrdet, forstaar, hvad det betyder, hævder at have taget imod det, kalder sig en Kristen, skønt han i Virkeligheden ikke modtager Genløsningsofret, og dog lægger en Forfølgelsesaaand for Dagen over for Herrens Brødre, vil det ikke kunne siges, at han har været uvidende om det store Genløsningsoffer. Spørgsmaalet er: Har han lagt et saadant Sindelag for Dagen, at han er værdig til at faa en Prøve for det evige Liv?

²⁸Kundskab vil ikke kunne frelse nogen; men det er en nødvendig Betingelse for at faa en Prøve for Liv, at man sætter Pris paa Guds Foranstaltning og lægger denne Værdsættelse for Dagen ved at udvikle Kærlighed. Det betydningsfulde Punkt her er dette, at det er muligt for nogen i Evangeliealderen at have Kundskab om Genløsningsofret uden at være avlet af den hellige Aand og saa tilkendegive en saadan Mangel paa Værdsættelse af Guds Foranstaltning, at Herren vil agte ham uværdig til en yderligere Prøve for Liv.

NOGLE EKSEMPLER

²⁹Da Jesus traadte frem ved Tredivaarsalderen, ventede mange Jøder Messias's Komme. Blandt dem, som tog imod ham, og blandt dem, Jesus udvalgte, var Judas. Judas vidste, at Jesus var Messias. Han kunde ikke forstaa Genløsningens Filosofi; thi selv blandt Disciplene var der dengang ingen, som forstod, at Jesus skulde opstaa fra de døde. Han vidste dog, at Jesus var Guds Søn, og at Gud handlede igennem ham. Han udviklede i sit Hjerte Hadets Aand, der blev fremkaldt

af Selviskhed; og dette førte ham saa langt, at han blev Herrens Morder. Herren sagde selv angaaende ham: »Det var godt for det Menneske, om han ikke var født.« (Matthæus 26, 24) Denne Udtalelse synes at tyde paa, at Herren ikke vilde oprejse ham fra Døden.

³⁰Er dette at fremkomme med en ny Lære? Vi svarer Nej. Allerede saa langt tilbage som i 1898 paapegede Broder Russell i *Vagttaaarnet*, at det var usandsynligt, at Judas vilde blive oprejst. Han fremstillede det atter i *The Watch Tower* for 1. November 1911; se det danske *Vagttaaarnet* for Januar 1912, Side 6 og 7, hvor det hedder:

³¹Jesus bevidnede, at hans Død ikke vilde blive en Sejr for den, der forraadte ham og hans Fjender, men være i Overensstemmelse med hvad Profeterne havde skrevet om ham. Vi maa heller ikke se paa Sagen, som om Judas blot opfyldte en Profeti uden Hensyn til hans eget Ansvar, hans egen Forsættighed i Sagen. En saadan Tanke modbevises ved disse Herrens Ord: »Ve det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forraadt. Det vilde have været bedre for det Menneske, om han aldrig var født.«

³²Disse Ord viser os, at fra Herrens Standpunkt set havde Judas allerede opnaaet et saa stort Maal af Kundskab og haft en saa rig Anledning til at søge de bedre Ting, at han var fuldt ud ansvarlig for sin Handlemaade, og at der ikke vilde være noget Haab for ham i Fremtiden. Disse Ord lader, tror vi, ikke nogen Tvivl tilbage om, at Judas allerede havde nydt sin fulde Andel i det store Forsøningsværk gennem denne inderlige Forening med Herren og den rige Anledning, han havde haft til at komme til en klar Kundskab om Sandheden og det tilsvarende Ansvar. Efter vor Mening syndede Judas imod et stort Lys. Øjensynlig var den Synd, han begik, »Synden til Døden« — den anden Død. Udelukket som han altsaa er fra enhver fremtidig Tilværelse, maa vi anse hans Liv for at have været unyttigt, spildt, idet dets Glæder ikke opvejede dets Sorger og Angst, naar man til det sidstnævnte føjer hans Fortvivlelse og Selvmord. Judas fik et sørgeligt Endeligt. Enhver Selvmorder bevidner ved selve sin Handling sit Ønske om aldrig at være født.*

PARISÆERNE

³³Farisæerne var ikke avlet af den hellige Aand. De var lærde Mænd, oplærte i Moseloven og i Profeternes Lærdomme. De kendte Skrifterne, der lærte om Messias's Komme, om at han skulde fødes i Bethlehem, at han skulde frelse sit Folk, og at Folket skulde samles til ham. De var i Virkeligheden den Tids Gejstlighed, idet de gav sig ud for at repræsentere Gud og at prædike Sandheden. Jesus fordømte dem som Løgnere og Hyklere og sagde til dem: »I Slanger! I Øgleunger! Hvorledes kan I undfly Helvedes Dom?« (Matthæus 23, 33) Ordet »Helvede« er her fra det græske *gehenna*, der betyder Ødelæggelse, Tilintetgørelse. Det vil være vanskeligt ud fra denne Udtalelse at drage nogen anden Slutning end denne, at de var underkastet den anden Død.

³⁴I *The Watch Tower* for 1. November 1911 (*Vagttaaarnet* 1912, Side 7) siger Broder Russell: »Vi bekender, at vi kun har lidet Haab for de skriftkloge og Farisæerne, som, da de ikke kunde finde andre Fejl, tilskrev Djævelen Herrens gode Gerninger.«

HVORFOR HAR DE ANSVAR?

³⁵Hvorfor var Farisæerne mere dadelværdige og altsaa ogsaa mere ansvarlige end andre? Svaret maa aabenbart blive dette, at de havde mere Lys, større Aarsag til at forstaa, og at de derfor havde større Ansvar. De havde Grund til at vente Messias's Komme omkring

ved den Tid, han kom. Ved hans Fødsel blev Sagen ganske særligt bragt til deres Opmærksomhed, idet Herodes tilkaldte Lederne for at faa Raad. Tredive Aar senere vidste de, at Jesus havde naaet den rette Alder, som krævedes for at udfylde et Præsteembede. Netop ved denne Tid kom Johannes Døberen og forkyndte offentligt, at Jesus var Messias. Farisæerne, de skriftkloge og Lederne hørte dette. De hørte de livsalige Ord, der strømmede fra Herrens Læber, naar han talte, som intet Menneske nogen Sinde havde talt. De saa de Mirakler, han udførte, hvilket burde have overbevist dem om, at han var den, han gav sig ud for, Guds Søn. Endvidere saa de, at hvis de anerkendte ham som Messias, vilde det betyde deres eget Systems fuldstændige Undergang; og det ønskede de ikke.

³⁶Medens vor Herre Jesus var paa Jorden, var han et stort Lys, der skinnede paa et mørkt Sted; og alle, som saa dette Lys, havde et Ansvar over for Gud og Sandheden i Forhold til deres Oplysning. Alle Jøderne var Tjenere; thi de udgjorde Tjenernes Hus. Jesus sagde: »Den Tjener, som har kendt sin Herres Vilje og ikke har truffet Forberedelser eller handlet efter hans Vilje, skal have mange Hug.« — Lukas 12, 47.

³⁷I den ovenfor omtalte Vagttaaarns-Artikel siger Broder Russell endvidere følgende vedrørende Farisæerne:

³⁸Sandheden blev fremstillet for Folket paa en saadan Maade, at Herren erklærede, at det at forkaste den vilde bringe »Hug« og »Veer« over dem, der efter at have hørt den elskede Mørket mere end Lyset. Han erklærede, at nogle af dem paa Grund af deres Forkastelse af Sandheden vilde faa »mange Hugs«, og at det derfor vilde gaa Sodoma og Gomorra taaleligere paa Dommens Dag end disse. Herrens Erklæring lød: »Havde jeg ikke gjort de Gerninger iblandt dem, som ingen anden har gjort, da havde de ikke Synd.« — Johannes 15, 22. 24.

³⁹Vi dømmes saaledes, at dersom Pilatus og Herodes og de romerske Soldater havde noget Ansvar for Kristi Død, havde Mængden, der raabte: »Korsfæst ham! Hans Blod komme over os og vore Børn!« meget større Ansvar; at de mere oplyste, misundelige Farisæere og Præster, der ophidsede det ulærde Folk, havde endnu større Ansvar, og at Judas, der forraadte ham, var den, der i Virkeligheden var den egentlige Morder paa Grund af sin Kundskab og sin overlagte Handling.« — *Vagttaaarnet* 1912, Side 10.

⁴⁰Herren underviste sine Disciple lige før sin Korsfæstelse. Han paapegede, hvorledes han var blevet hadet af Raadsherrerne, de skriftkloge, Farisæerne, Politikerne o. s. v., og at den samme Klasse Mennesker vilde hade hans Efterfølgere. Han sagde til sine Disciple, at en Tjener er ikke over sin Herre; og derpaa tilføjede han: »Men alt dette vil de gøre imod eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kender den, som sendte mig. Dersom jeg ikke var kommet og havde talt til dem, havde de ikke Synd; men nu har de ingen Undskyldning for deres Synd. Den, som hader mig, hader ogsaa min Fader. Havde jeg ikke gjort de Gerninger iblandt dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke Synd; men nu har de set dem og dog hadet baade mig og min Fader. Dog, det Ord, som er skrevet i deres Lov, maa opfyldes: De hadede mig uforskyldt.« — Johannes 15, 21-25.

⁴¹Den virkelige Grund til, at Farisæerne synes at være i Fare for *gehenna* er, at de havde Grund til at tro, at den Herre Jesus var den længe ventede Messias, at de baade saa og hørte ham, men at de til Trods herfor udviklede Hadets og Forfølgelsens bitre Aand, der ledte dem til at overdænge ham med alle Haande Skældsord

og Grovheder, hvorefter de sammensvor sig imod ham for at tage ham af Dage. Han var Guds salvede; og deres Had til Jesus var derfor det samme som Had til Faderen; og den Bitterhed i Hjertet, som blev Følgen deraf for dem, der gav sig hen i dette Had, viste deres absolutte Utroskab overfor Guds retfærdige Plans Principper. Naar de var utro, medens de havde et mindre Maal af Lys, vilde de ligeledes være utro, hvis de havde større Lys. De lod endogsaa deres Had gaa saa vidt, at de sammenkaldte et Raad, og i dette Raad sammensvor de sig for at faa Jesus arresteret, taget i Forhør og ombragt. — Johannes II, 47-53.

FARISÆERNES SIDESTYKKE

⁴²Omkring ved 1874 var der mange, der ventede Herrens andet Komme. Omkring 1881 var der mange, som forkyndte, at hans andet Komme skulde til at finde Sted. Uden Tvivl var mange af disse ikke indviede, retfærdiggjorte eller aandsavlede; det vilde heller ikke være nødvendigt at være dette for at se de haandgribelige Kendsgjerninger som Profetiernes Opfyldelse. Fra 1881 til 1916 blev det ved Herrens særlige Tjener paa en ganske særlig Maade forkyndt ud over Jorden, at Herren var nærværende og nu indsamlede sine hellige; i Løbet af dette Tidsrum var der mange Præster og mange af Hjordens ypperste, som hengav sig til overløbet Sladder og Bagtalelse og brugte grove Skældsord og ondsksfulde Injurier over for Herrens Tjener. Herren havde lovet, at under hans Nærværelse skulde Lyset skinne klarere; dette klarere Lys har ogsaa straalet. De, som virkelig spejder efter Lyset, har ingen Undskyldning for ikke at have set det.

⁴³Mange erkendte, at Herrens Tjener forkyndte Sandheden; men de saa ogsaa, at hvis de skulde tage imod den, vilde deres System falde sammen. Man har hørt mange sige: »Jeg tror, dette er Sandheden, men jeg kan ikke forkynde det, fordi det vilde komme i Konflikt med min Næringsvej.« Efter al Sandsynlighed var saadanne ikke aandsavlet; dog tilegnede de sig en betydelig Del af Lyset og forfulgte med Overlæg dem, der fremholdt dette Lys, og andre, der sammen med dem forkyndte Sandheden.

⁴⁴I 1914 begyndte Herren at opfylde sin store profetiske Udtalelse om Verdens Ende, hans Nærværelse og hans Riges Oprettelse. Opmærksomheden blev rettet herpaa overalt i Landet. Men Størstedelen af Gejstligheden sammen med deres Hjords ypperste tilsidesatte disse Sandheder, der var saa iøjnefaldende; ja, de blev endogsaa vrede og hengav sig til Had og Fjendskab, Grovheder og Skældsord og Forfølgelser mod dem, der vovede at forkynde om disse Kendsgjerninger. De foregav, at de var Lærere og Forkyndere af Guds Ord, og dog tilsidesatte de med Vilje og Overlæg Guds Ords Lære. De var blevet undervist om Guds Ord og havde senere selv undervist deres Hjord om det. Deri havde de læst disse Ord: »Men ogsaa Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham [Jesu Forløber]: Mester, hvad skal vi gøre? Men han sagde til dem: Kræv intet ud over, hvad eder er forordnet. Men ogsaa Krigsfolk spurgte ham og sagde: Hvad skal vi da gøre? Og han sagde til dem: Øv ikke Vold imod nogen, brug ikke Underfundighed imod nogen.« (Lukas 3, 12-14) De var vel kendte med Jesus Ord og havde til forskellige Tider

lært andre disse Ord: »Men jeg siger eder: Elsk eders Fjender, velsign dem, som forbander eder, gør dem godt, som hader eder, Jøge bed for dem, som krænker og forfølger eder.« De kendte ogsaa udmærket disse Jesu Ord: »Hver den, som bliver vred paa sin Broder, skal være skyldig for Dommen«, og: »Du maa ikke slaa ihjel«. — Matthæus 5, 44. 22. 21.

⁴⁵Til Trods for alt dette og til Trods for, at Verdenskrigen i 1914 kom som en tydelig Opfyldelse af Herrens profetiske Udtalelser om Verdens Ende, og til Trods for at det var Præsternes Pligt at forkynde Budskabet om Herrens Rige, var der tusinder af Præster som dengang lavede deres Kirker om til Rekrutteringsanstalter og opfordrede de unge Mænd til at gaa ud i Krigen, idet de fremholdt for dem, at hvis de faldt paa Slagmarken, vilde de være en Del af den stedfortrædende Forsoning og naturligvis gaa lige til Himmelen.

⁴⁶En af de Anklager, Jesus rettede mod Farisæerne, var, at de var Hyklere, Løgnere. En Hykler er en, som med Vidende og Vilje bedrager. En Løgner er en, som med Overlæg fortæller en Løgn. De gejstlige, der prædikede for de unge Mænd om den stedfortrædende Forsoningsdød, maa have vidst Besked om Genløsningsofret, thi ellers vilde de ikke have fortalt de unge Mænd noget om det. De maa have vidst, at de løj, naar de sagde til de unge Mænd, at de vilde blive en Del af den stedfortrædende Forsoning. De maa have haft til Hensigt at bedrage, naar de fortalte de unge Mænd, at det var deres Kristenpligt at dræbe deres Medmennesker.

⁴⁷Mange af de gejstlige og deres Hjords ypperste var ikke tilfredse med Bedrageriet og lod det ikke blive ved dette alene. De fandt i Verden nogle faa ydmyge Kristne, som troede paa Kristus, og som var ivrige efter at forkynde om hans Rige; disse Kristne forklarer Folket, at Verdenskrigen, Hungersnøden og Pesten var Beviser paa Verdens Ende, Herrens Nærværelse og hans Riges Oprettelse. Nu burde disse gejstlige og deres Hjords ypperste have sluttet sig til dette Arbejde med at forkynde Budskabet for Folket. Men i Stedet for dannede de en Sæmmensværgelse om at forfølge, slaa, mishandle, fængsle og dræbe disse Mennesker, som de havde Grund til at tro var Kristne. Deres Undskyldning for denne Optræden var den, at det, disse Mennesker forkyndte, vilde hindre Krigen! Den eneste Anklage, de kunde rette mod disse ydmyge Kristne, Herrens Brødre, var, at de forkyndte saadanne Ting fra Bibelen, som vilde være imod Regeringen og derfor ogsaa imod deres Kirkeorganisation. De udviklede Uvilje, Ondskab og et morderisk Had imod Herrens Efterfølgere, som en Opfyldelse af det Herren havde forudsagt.

⁴⁸Det tilkommer ikke os at dømme om, hvor mange af dem, der er ansvarlige, hvilket Maal af Kundskab hver enkelt havde, hvem der var retfærdiggjort og hvem der ikke var det; men uden Tvivl havde mange af dem et stort Lys, og det er uimodsigeligt, at de hengav sig til Forfølgelse af Herrens Brødre.

⁴⁹Dette er heller ikke alt. De Beviser, som Herren bragte for Dagen fra 1914 til 1918 som Opfyldelse af Profetiernes, talte tydeligt om hans Nærværelse, Verdens Ende og Tidspunktet for Oprettelsen af hans Rige. Disse Beviser er tilstrækkeligt stærke til at overbevise enhver, som tror paa Bibelen; man kunde derfor vente, at da Verdenskrigen endte i 1918, kunde alle Kristne have erkendt denne Opfyldelse af Profetien og tilraadet

Folket at give Agt paa den og tage imod Herrens Rige.

⁵⁰Vi ser tværtimod, at en stor Del af Gejstligheden og Hjordens ypperste ikke blot forkastede dette af Gud tilvejebragte Bevis; men de gik endnu længere og anraabte deres Kirker, deres Sekter og Folket i Almindelighed om at danne en Kombination sammen med dem, som ikke bekendte sig til at være Kristne, for saaledes at danne et Nationernes Forbund, der skulde beherske Verden; og uden at skamme sig forkyndte de Folket som en Kendsgerning, at dette Nationernes Forbund er det politiske Udtryk for Guds Rige paa Jorden.

⁵¹I November 1923 indeholdt Dagspressen en saadan Beretning om, at Kirkerne havde sluttet sig sammen for at kæmpe for en Verdensdomstol. Et Telegram fra Washington, dateret 5. November 1923, siger:

⁵²En Hær af Kirkegængere, som ialt tæller en Million, vil anvende hele Ugen fra i Dag til en aandelig March mod Hovedstaden for at opfordre De forenede Stater til at slutte sig til Verdensdomstolen. Bevægelsen vil naa sit Højdepunkt paa Vaabenstilstandsdagen, den 11. November, der vil faa Navn af Verdensdomstolens Søndag. Kirkernes Föderationsraad staaer bagved Bevægelsen med ni og tyve Kirkesamfund og over 20 Millioner voksne Medlemmer som Støtte. Henvend 150000 Præster rundt om i De forenede Stater er blevet indduudt til at deltage.

⁵³Kirkernes Föderationsraad paapeger, at Menneskeheden aldrig vil naa Tusindaarsriget ved et Spring, men kun ved en stadig og urokkelig March.

⁵⁴Med andre Ord: Deres selvgjorte Institution skulde være Guds Rige! Og denne Stilling indtager de til Trods for alle de Beviser, som Herren nu saa tydeligt fremlægger.

⁵⁵Kirkernes nuværende Ledere er oplyste Mænd. De har langt større Anledning til at vide Besked, end Farisæerne havde i gamle Dage; de har de Kristnes Erfaring og Historie i næsten nitten Aarhundreder; de har Profetiernes Opfyldelse, der beviser, at Bibelen er rigtig og sandfærdig. Der er nu som Følge af Herrens Nærværelse langt større Lys i Verden end paa Farisæernes Tid. Til Trods for alt dette er der mange af disse saakaldte Evangeliiets Tjenere, der aabenlyst erklærer, at de er Modstandere af det store Genløsningsoffer og paastaar, at Mennesket er blevet til ved Udvikling, og at de selv, Mennesker, under fuldstændig Tilslidelse af Herren og hans Plan kan hidføre gennem deres Organisationer det, som er alle Folkenes Forlængsel.

⁵⁶Katolikker og Protestanter kæmper imod hinanden; de liberale og de ortodokse Teologer fører Krig med hverandre. Men de har alle forenet sig om en Ting, nemlig at være imod dem, der ydmygt forkynder om Herrens Nærværelse, hans Riges snarlige Oprettelse og om, at Millioner af nulevende Mennesker aldrig skal dø. De bliver vrede og opbragte paa disse Mesterens Efterfølgere, ikke fordi de er mange i Antal og heller ikke fordi nogen af dem forsøger at tilrane sig Præsternes Geschæft; men deres Vrede skyldes den Omstændighed, at disse Mesterens Efterfølgere bliver ved med at forkynde Budskabet om hans Rige. Dette Rigets Evangelium er en Anklage imod disse gejstlige Herrer; og ligesom de hadede Mesteren, hader de ogsaa hans Efterfølgere, som Jesus selv sagde: »Var I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men fordi I ikke er af Verden, men jeg har valgt eder ud af Verden, derfor hader

Verden eder . . . Har de forfulgt mig, vil de ogsaa forfølge eder.« — Johannes 15, 19, 20.

⁵⁷En Kolportørbroder, som er stum og derfor er ledsaget til at have sin anbefaling af Bøgerne nedskrevet, giver os netop nu Meddelelse om følgende Tildragelse: Paa hans sædvanlige Tur blev han ved en Dør modtaget af en Dame. Hun læste hans skrevne Anbefaling; det var en anbefaling af »Guds Harpe«. Hun gav ham Skrivelsen tilbage og vilde ikke købe Bogen. Saa slog han op i Bogen og pegede paa nogle af de behandlede Emner. Han pegede ogsaa paa nogle af Spørgsmaalene, hvorefter hun købte Bogen. Den stumme Broder gik, men vidste ikke dengang, at hun var Hustru til en rigtig ordineret Præst i Kirken, og at han var i Præstens Hus. Nogle Dage efter sendte Præsten denne Broder et Brev, som vi her anfører i sin fulde Længde, idet vi dog udelader Navnene:

⁵⁸East Quogue, L. I., den 28. December 1923.

Vær saa venlig at holde Deres fordømte Propaganda borte fra vort Hjem. Vi kunde daarligt undvære den halve Dollar, De franarrede min Hustru med Deres Stumheds-List; De var saa paagaende og optog hendes Tid, medens vort lille Barn skreg, saa De tvang hende til at købe Deres Bog for at blive af med Dem. Vi har ikke Brug for Deres Harpe-Bibel-Studium, og jo hurtigere De faar Deres Russellit-Vrøvl bort herfra, des bedre er det.

⁵⁹Brevet var ledsaget af det første Spørgsmaalsskort, som Præsten returnerede. Det indeholder blandt andet følgende Spørgsmaal: Hvilke er Bibelens ti Grundlærdomme? Hvorledes ved vi, at Jesus var den forjættede Messias?

⁶⁰Vi ved ikke, om denne Præst er blevet retfærdiggjort og avlet af den hellige Aand; det har heller ikke nogen væsentlig Betydning for Sagen. Han paastaar, at han er en Kristen og giver sig altsaa ogsaa ud for at tro paa Genløsningsofret. En Kristen kom til hans Dør, ude af Stand til at tale. Præstens velsindede Hustru købte en Bog, som udelukkende omhandler Guds Kærlighedsplan, der er grundlagt paa Genløsningsofret. Hvis Præsten er en Kristen, burde han gøre nøjagtig det samme, som denne stumme Broder gør — forkynde om Kongen og hans Rige. Antag, at han ikke er aandsavlet. Han maa dog vide, at Kristendommen er til Gavn for Menneskeheden; ellers vilde det være uærligt af ham at have med den at gøre. Og hvis den er til Gavn for Menneskeheden, saa er det uærligt af ham at forfølge sin Broder, fordi han forsøger at forkynde om Kristus og hans Rige.

TIDEN FOR OPFYLDELSEN

⁶¹I et tidligere Nummer af Vagttaarnet (December 1923) siges der, at den endelige Dom er grundet paa visse Begivenheder, som fandt Sted, medens Herren var i Himmelen, og før Genoprettelsesprøven begynder. Vi holder stadig fast paa Grundtanken heri, men vil dog her ændre denne Udtalelse lidt. Kort før Herrens Genkomst i 1874 var der mange af de Gejstlige og Hjordens ypperste, som ventede og talte om Herrens Genkomst. Ikke desto mindre har nogle uden Tvivl udviklet Bukke-Karakteren. Herren har været nærværende siden 1874, men ikke før 1914 tiltog han sig sin Magt og Regering. Ifølge Herrens Udtalelse i Lignelsen, synes det, som om den særligt faar sin Anvendelse efter 1914. Han sagde:

»Naar Menneskesønnen kommer i sin Herlighed, ... da skal han sidde paa sin Herligheds Trone.« — Matthæus 25, 31.

⁶²Fra 1874 til 1914 var der mange Beviser, som vidnede om Profetiens Opfyldelse, Endens Tid og Herrens Nærværelse. Fra 1914 til 1918 indtraf der en saa tydelig Opfyldelse af Herrens Profetier, at alle, som troede paa Bibelen og læste den, maatte være i Stand til at forstaa og kende hans Nærværelse. Det kunde da ventes, at alle, som troede paa dette, vilde gøre noget for at fremme hans Riges Interesser. Om nogen kom til dem i Herrens Navn og fortalte dem, hvad Bibelen lærer om Guds Frelsesplan, der er grundlagt paa Kærlighed, kunde man vente, at de, som troede, at de var Kristne, og som havde den rette Aand, vilde behandle dem venligt. Om nogen, hvad enten han er avlet af den hellige Aand eller ikke, vidste, at disse, som gik omkring og udbredte Kristi Evangelium, var Kristne, og han af den Grund nægtede at betjene dem, naar han fandt dem syge eller i Fængsel, eller jog dem bort fra sin Dør og behandlede dem ilde og lagde en Hadets og Fjendskabets Aand for Dagen over for dem, da har en saadan aabenbaret sin Bukkekarakter.

⁶³Det er ikke nødvendigt, at alle, som saaledes har lagt denne Aand for Dagen, skulde være retfærdiggjort, og aandsavlet for at kunne være ansvarlige. Hovedsagen er, om de ved, at en Person er en Kristen, og af den Grund behandler ham ilde. Dette synes at være dadelværdigt i Herrens Øjne. Det er umuligt, at nogen kan forfølge en Mand, fordi han er en Kristen, og fordi han forkynder den kristne Lære, medmindre den, der forfølger ham, ved noget om Guds Frelsesplan. Det følger da heraf, at Forfølgeren synder imod Lys. I samme Maal er han utro over for Herren. Hvis han er utro, vil Herren maaske regne en saadan for uværdig til en yderligere Lejlighed til at vinde Livet, da Herren saa ved, at han fremdeles vilde være utro, selv om han fik yderligere Lejlighed.

⁶⁴Vi gentager atter, at det ikke tilkommer os at dømme om, hvem der er af den ene og hvem der er af den anden Klasse. Men Hensigten med Lignelsen er at vise, at ved Evangeliealderens Afslutning holdes der Dom over Navnkristenheden, og denne Dom vil tilintetgøre den onde Bukkeklasse som Klasse betragtet og vil maaske ogsaa naa til visse Personer, der udgør denne Klasse, saadanne, som skønt de har Lys fortsætter med en ondskafuld Forfølgelse af Jesu Efterfølgere, ligesom Farisæerne, der havde Lys, med Vilje og Overlæg forfulgte Herren. Eftersom Herren dømmer sin Menighed og dømmer Nationerne, maa der sikkert ogsaa overgaa Navnkristenheden en Dom, der vil omfatte den nævnte Klasse.

⁶⁵Præsterne, de Ældste, Farisæerne og andre af Lederne frygtede, at Herren skulde blive oprejst; de anmodede derfor den romerske Statholder om at sætte Vagt ved Graven. De var blandt de første, som hørte, at Herren var opstaaet. Det burde have været dem tilstrækkeligt Bevis for, at han var Guds Søn, Messias, som han havde sagt. I Stedet for at give Agt paa dette Bevis, samlede de sig øjeblikkeligt, holdt Raad sammen, optog en Kollekt og gav Soldaterne en stor Pengesum som en Bestikkelse og opfordrede dem til falskeligt at sige, at Jesu Disciple var kommet om Natten og havde stjålet hans Legeme; og de gik ind paa at benytte deres Indflydelse over for de politiske Myndigheder til Soldaternes Beskyttelse.

⁶⁶Som Følge af de mange Beviser, Herren bragte for Dagen fra 1914 til 1918, maa Gejstligheden, Pastorerne og Lederne have vidst noget om Herrens anden Nærværelse og hans Riges snarlige Oprettelse. De var ikke villige til at agte paa Beviserne, men sammensvor sig for at forfølge og arrestere og fængsle mange ydmyge Kristne, som blot forkyndte for Folket, at Tidernes Tegn betød, at Herren var nærværende og hans Rige ved at blive oprettet. Hvis Farisæerne var dadelværdige i Guds Øjne paa Grund af deres Opsørsel, hvad kan der da siges om dem, som havde større Lys?

DOMMENS TID

⁶⁷I den først anførte Tekst (2 Thessaloniker 1, 6-10) taler Apostelen til Thessalonikerne, der var Medlemmer af den nye Skabning og Herrens Brødre. Hans Ord gælder naturligvis alle Medlemmer af den nye Skabning, og paa Grund af den Maade hvorpaa han stiller dem op, synes de særligt at gælde den nye Skabning, Herrens Brødre, ved Evangeliealderens Afslutning. Apostelen siger: »Det er retfærdigt for Gud at give dem Trængsel til Gengæld, som trænger eder.« Disse Kristne havde øjensynligt været Genstand for Forfølgelser fra andre, og Apostelen roste dem nu for deres Taalmodighed og Tro under alle disse Trængsler. Han opmuntrer dem ogsaa til at fortsætte i Taalmodighed og bie paa Herren, idet han gør opmærksom paa, at det er retfærdigt for Gud at bringe Trængsel som Gengæld over dem, der tilføjer andre Trængsel.

⁶⁸Hvem er de, som har bragt Trængsel over Kristne? Er det ikke rigtigt, at praktisk talt alle de Forfølgelser, der er kommet over Jesu trofaste Efterfølgere, er blevet anstiftet, tilskyndet og iværksat af Gejstligheden og deres Hjords ypperste, baade i gamle Dage og nu i vor Tid? Har det ikke været Tilfældet i vor Tid, at næsten alle Forfølgelserne skyldtes den Indflydelse, som Mennesker, der tilhører den vanhellige Alliance, — de fremtrædende Prædikanter, Storpolitikere og Højfinansens Mænd, deres Hjords ypperste, — har øvet imod de Kristne? Derefter siger Paulus, som for at trøste dem, der er i saadanne Trængsler: »Og eder, som trænges; Hvile med os [det vil sige: Vær rolige og stille, hvil i Tro til Herren og bi paa hans rette Time] ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Krafts Engle, med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kender Gud, og over dem, som ikke lyder vor Herres Jesu Evangelium.«

⁶⁹Der sigtes her aabenbart til den samme Tid, som den Herren omtaler i Lignelsen om Faarene og Bukkene, naar han siger: »Naar Menneskesønnen kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham.« Dommens Tid synes derfor at være fastsat og at gælde en bestemt Klasse. Det ser ud til, at Ordene i Vers 8 skelner mellem to Afdelinger af den samme Klasse: a) »Dem, som ikke kender Gud« og b) »dem, som ikke lyder vor Herres Jesu Evangelium«. Rotherham gengiver denne Tekst paa følgende Maade: »Over dem, som afslaar at kende Gud, og over dem, som nægter at lytte til vor Herres Jesu glade Budskab.«

⁷⁰a) Der er nogle, som paastaar, at de er Kristne, og hævder, at de kender Gud, og som ogsaa ved noget om Gud. Disse kender i Virkeligheden ikke Gud. De ved om Bibelen, ved om dens Indhold, ved om Jehova; men de

nægter at vide, det vil sige at forstaa og give Agt paa Guds Belæring. De siger, at Bibelen *indeholder* Guds Ord, og dermed mener de, at noget af Bibelen er Guds Ord. De siger, at Jesus Kristus er *en* Guds Søn, i samme Betydning som alle Mennesker er det, og dermed mener de, at der ikke var noget særligt ophøjet ved Jesus. De siger, at Jesu Død tjente som et Eksempel, men var uden Værdi i Forbindelse med noget Køb eller nogen Genløsning af Mennesket; og saaledes fornægter de vor eneste Hersker og Herre Jesus Kristus. (Judas 4) Vidnesbyrdet om Genløsningen er blevet forkyndt for dem; men de har nægtet at tage imod det.

⁷⁴b) Der er en anden Skare, som paastaar, at de er Kristne, og som hævder, at de antager Bibelen som Guds Sandhedsord og Jesus som Genløseren; men ogsaa disse nægter at lytte til vor Herres Jesu glade Budskab. Hvad er det for et Evangelium eller glad Budskab? Det er det glade Budskab om, at Jesus er Konge, at den gamle Verden er endt, at Himmeriges Rige er kommet nær, og at det er dette Rige, Jehova har forjættet, og gennem hvilket alle Jordens Slægter vil blive velsignet. Det er det Rige, som vil bringe Fred og Lykke til Folkene. Det er den attraaværdige Regering, som Herren forud har talt om. Lederne og Lærerne inden for denne Klasse tilsidesætter i Særdeleshed de store Sandheder, som er fremsat i Bibelen, og som nu er aabenbare for alles Øjne; og de forkynder, at de vil danne en Sammenslutning i Form af et Nationernes Forbund og en Verdensdomstol og oprette en Regering, som skal styre Jordens Folkeslag, og at det er paa den Maade, Herren vil udtrykke sin Vilje paa Jorden.

⁷⁵Skønt de højlydt forkynder, at de tror paa Herren, vil de dog ikke engang lytte til dem, der forkynder Budskabet om Herrens Rige; og de gør, hvad de kan, for at afholde Folk fra at høre Budskabet om den Herres Jesu Rige.

SAGENS VIRKELIGE KÆRNE

⁷²Det Spørgsmaal, hvorom det hele nu drejer sig for Folkene i Kristenheden, er: Guds Rige kontra Satans Rige. Verdslige Statsmænd indrømmer, at det ikke hidtil er lykkedes for Mennesker at oprette en attraaværdig Regering. Nu har de gejstlige Ledere og Lærere, som følger deres egen Visdom og deres egne Planer, forsøgt at oprette et Rige efter en verdslig Plan med fuldstændig Tilsidesættelse af Guds Plan. De forsømmer at give Agt paa Guds Profets Ord, der uden Tvivl gælder selve denne Tid, og som lyder: »I disse Kongers Dage vil Himmelen Gud oprette et Rige, som ikke skal ødelægges i al Evighed, og hvis Herredomme ikke skal overlades til noget andet Folk; det skal knuse og gøre Ende paa alle hine Riger, men selv skal det staa fast evindeligt.« — Daniel 2, 44.

⁷⁴Man vil lægge Mærke til, at Profeten her siger, at Rigets »Herredomme ikke skal overlades noget andet Folk«; det vil altsaa sige, at Gud opretter Riget gennem den Herre Jesus Kristus. Det er derfor i høj Grad formasteligt for Mennesker fuldstændigt at tilsidesætte det overvældende Vidnesbyrd om Herrens Nærværelse og den lange Række af Vidnesbyrd, Profeterne og Apostlene som Herrens Vidner aflagde angaaende hans Rige, og gøre Forsøg paa at oprette en menneskelig Institution, der skal tage Herrens Riges Plads.

⁷⁵Jesus forklarede, hvad der vilde udgøre Beviserne

for hans Nærværelse. Verdens Ende og hans Riges Oprettelse. De haandgribelige Kendsgerninger beviser nu ganske tydeligt, — i hvert Fald tilstrækkelig tydeligt for enhver, som vil lytte til og tænke efter, — at den Tid er kommet, da den gamle Verden forgaar, og at Herrens Rige er her. Alle Jordens Nationer sønderknyttes nu. Gejstlige Ledere, som slutter sig sammen med professionelle Politikere og Højfinansens Mænd, kæmper for at bevare Djævelens Organisation uskadt. Det afgørende Spørgsmaal stilles derfor tydeligt til hver eneste en, som hører: Vil du anerkende og antage Satans Efterligning af en Regering, som i Virkeligheden undertrykker Menneskeheden, eller vil du modtage Fredsriget, der bringer Velsignelse og Frelse, Fredsfyrstens, Kongernes Konges, Rige?

⁷⁶De, som med *Vidende* forener sig med Satans gamle, sammenfaldende Verdensorden, beviser derved deres Utroskab over for Gud. Hvis de er utro nu, i Lyset af alle de Beviser Herren nu giver os, hvilken Forsikring har vi saa for, at de vilde være trofaste, naar Riget bliver helt oprettet? Herren ved det, og det er han alene, som skal dømme. Den virkelige Prøve gælder, naar alt kommer til alt, Troskab i Hjertet mod Herren. Kærlighed til Gud og Kærlighed til Jesus og Kærlighed til hans Sag mere end til noget paa Jorden, det er hvad der kræves for at være trofast.

⁷⁷Der er nogle, som har prædiket, at Bibelen er Guds Ord, at Jesus er Verdens store Genløser og Frelser, og som har prædiket, at hans Rige skulde komme; det forekommer os, at naar disse nu rundt om sig ser Beviserne for Herrens Nærværelse og hans Riges Oprettelse, men alligevel med Vilje vildleder Folket, da maa de komme til at høre med til den Klasse, som Herren fordømte, da han kaldte visse Mennesker for Løgnere og Hykleré, som han vil dømme. Det tilkommer ikke Mennesker at bestemme, hvilken Dom Herren vil udtale over disse. Han kender enhver Hjerter og ved, i hvor stor Udstrækning den enkelte er tro eller utro. Han ved, hvorvidt det vil være til nogen Nytte at give dem en Lejlighed under hans retfærdige Regering, og han alene vil bestemme, hvilken Dom de skal dømmes med. Apostelen viser, hvilken Dom der vil blive udtalt, idet han siger: »De, som skal lide Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra hans Vældes Herlighed, naar han kommer for paa hin Dag at herliggøres i sine hellige og beundres i alle dem, som har troet.« — 2 Thessaloniker 1, 9, 10.

⁷⁸Profeten Daniel (2, 44) siger tydeligt, at Himmelen Gud skal oprette et Rige. Den samme Profet skildrer (i Kapitel 12) den Tid, da Mikael, den store Fyrste, skal staa frem. I sin store Tale i Matthæus 24 anfører Jesus med Anerkendelse denne Profeti og knytter saaledes det, der er forudsagt om hans Rige, sammen med sine egne Ord, hvis Opfyldelse nu finder Sted for vore Øjne. Vi drager derfor den Slutning, at Lignelsen om Faarene og Bukkene har en særlig og speciel Opfyldelse mellem Verdenskrigens Begyndelse, Aar 1914, og Begyndelsen af Genoprettelsesvelsignelserne over de enkelte.

⁷⁹Psalmisten siger: »Saa høj, som Himmelen er over Jorden, er hans Miskundhed mægtig over dem, som frygter ham.« »Men Herrens Miskundhed er fra Evighed og indtil Evighed over dem, som frygter ham, og hans Retfærdighed mod Børnebørn.« (Psalme 103, 11, 17) Hvis de, som har Bukkekarakteren, skulde angre og forbedre sig, vil Herren sikkert vise dem Barmhertighed.

⁸⁰Bibelen viser os, at i Lobet af Genoprettelsesprøven i Tusindaarsrigets Tidsalder vil der være nogle og maaske mange, som vil nægte at tage imod det store Genløsningsoffer, og som saa naturligvis ikke vil blive retfærdiggjort til Liv; Guds Barmhjertighed vil være udstrakt over dem i et Tidsrum af hundrede Aar, hvorefter de vil blive afskaaret. Hvis der ved den jødiske Tidsalders Afslutning var nogle, som havde Lys, og som med Vilje syndede imod det og led evig Tilintetgørelse, og hvis der i Tusindaarsrigets Tidsalder vil være nogle, som vil lide en lignende Straf, hvem tør da paastaa, at Gud ikke ved Evangeliealderens Afslutning vil lade den samme Straf overgaa nogle, som paastaar, at de er Herrens Efterfølgere og samtidig beviser deres Utroskab over for ham ved at nægte at lyde hans glade Budskab og endogsaa gaar saa langt, at de forfølger Herrens ydmyge Budbringere, der stræber at være trofaste og at forkynde Rigets glade Budskab for andre?

EN NIDKÆR GUD

⁸¹Bibelen erklærer: »En nidkær og hævnende Gud er Herren, en Hævner er Herren og fuld af Harm; en Hævner er Herren mod sine Modstandere og en, som bevarer Vrede mod sine Fjender.« (Nahum 1, 2; Sakarias 8, 2; 2 Korinthier 11, 2) Af disse Skriftsteder maa vi faa den Forstaaelse, at Herren ikke ser med Velbehag paa dem, som med Vilje og Overlæg hindrer eller søger at hindre hans Planer. De, som er avlede og salvede af hans hellige Aand, er den Herres Jesu Brødre. De er salvede af Gud. »Han tillod ikke noget Menneske at øve Vold mod dem, og han straffede Konger for deres Skyld; rør ikke ved min Salvede, og gør ikke mine Profeter noget ondt!« (Psalme 105, 14-15) Hvis Herren da har besluttet, at hans ydmyge salvede skal forkynde Riget, og hvis andre, som giver sig ud for at være hans Repræsentanter, nægter at lyde Budskabet om hans Rige og mishandler, bagtaler og forfølger dem, der er salvede af Herren, synes dette i Lyset af Skriften at være en Opførsel, som vil nedkalde Herrens Vrede over dem, der formaster sig til at følge en saadan Fremgangsmaade.

⁸²Udtrykt med tydeligere Ord kan vi sige, at Herren selv passer sit Værk. Han udvirker sin ophøjede Vilje, saaledes som det behager ham. Hvad er vel et Menneske, at det skulde forsøge at blande sig heri? Med hvilken Ret bilder Mennesket sig ind, at en Skare Mænd kan oprette et Rige, som vil blive det politiske Udtryk for Guds Vilje paa Jorden? Er det ikke mildest talt formasteligt, at Lederne i Herrens Navn vil paatage sig en saadan Stilling? Vilde det ikke ogsaa være dadelværdigt, om de vilde mishandle Herrens ydmyge Tjenere, der blot forkynder, at Himmels Gud er ved at oprette et Rige, og at denne Verdens støre Mænd ikke har noget med dette at gøre

⁸³Den Kristne har her en Lektie at lære. Det er naturligvis vigtigt først at antage Genløsningsofret; thi det er den eneste Vej, som fører til Liv. Et Menneske kunde godt modtage Fordelen af Genløsningsofret og dog ikke naa frem til Maalet. Det er derefter lige saa vigtigt for ham, at han forbliver i den rette Hjertetilstand over for Gud og den Herre Jesus samt indtager den rette Stilling over for hans Brødre. Herren kan ikke have Behag i os, hvis vi forsøger at gøre Skade mod en anden, især hvis det er mod dem, der hører til Troens

Husfolk. Enhver, som nævner Kristi Navn, bør derfor afstaa fra Ugudelighed, hvilket betyder Lovløshed; og han bør gøre det gode imod andre, særlig mod Troens Husfolk. Herren vaager over sine smaa med et nidkært Øje, idet han er nidkær for deres Interesser; og hvad som helst, der gøres mod en af disse hans mindste, vil han betragte, som om det var gjort mod ham selv. Enhver Kristen bør derfor tage Vare paa sin Broders Interesser med Kærlighed og med Ønsket om at hjælpe ham, ligesom han vilde hjælpe sig selv.

SPØRGSMAAL TIL BERØASTUDIER

- Hvorfor er det forbudt den Kristne at dømme nogen Person? Hvori adskiller en Dom over Klasser sig fra en Dom over de enkelte Personer? 1. 2.
- Anfør den Sætning fra *Vagttaaet* for December 1923, som har fremkaldt saa megen Diskussion blandt Bibelstuderne. 3. 4.
- Hvad har nogle med urette lagt i denne Sætning? Hvad er den virkelige Betydning af den? Klargør Forskellen mellem at dømme Klasser og at dømme Individuer. 5. 6.
- Paa hvilken Prøvesten maa alle Lærdomme, som gives ud for at være bibelske, prøves? 7.
- Hvilket Spørgsmaal beskæftiger nogle af Bibelstuderne Sind vedrørende Bukkene? Forklar i denne Forbindelse Romerne 5, 18 og 6, 23. 8-11.
- Hvad bliver Resultatet for den Person, som modtager Guds frie Gave? I hvilken Forstand er en Gave en Kontrakt? Nævn de tre Betingelser, som maa være til Stede, før man kan tale om en Gave. 12.
- Belys denne Sag ved at anvende disse Principper paa de ti Mænd, der sad fængslet, og paavis, hvorfor blot tre af dem modtog den frie Gave. 13. 14.
- Anvend det samme Billede paa Menneskeslægten og Guds frie Gave, Livet. 15.
- Hvilke to Klasser i Navnkirken forkaster nu Genløsningsofret? 16-18.
- Hvilken Kendsgerning forøger disse Menneskers Ansvar ind for Gud? 19.
- Hvilken Forskel er der mellem de liberale og de ortodokse? Paa hvilken Maade er ogsaa de ortodokse ansvarlige ind for Gud? 20.
- Hvem bliver Guds Gave alene virksomfuld over for? Hvilken Fremgangsmaade vil bringe en bekendende Kristen i Bukkeklassen? 21-23.
- Hvorledes viser Bibelen, at Dommen til den anden Død vil virke i Tusindaarsriget? Hvad er det, som i Guds Øjne aabenbart afgør, om nogen er værdig eller uværdig til yderligere Prøve for Liv? 24.
- Hvorledes maa vi saa i Korthed besvare Spørgsmaal i Paragraf 9? 25.
- Paa hvilken Maade vil Verdens Prøve for evigt Liv blive ledet? Hvorfor er »nøjagtig Kundskab« betydningsfuld ved denne Prøve? Hvad forstaaer du ved en Prøve med et lykkeligt Udfald? 26-28.
- Belys dette Punkt ved at anvende det over for Judas's Tilfælde? 29.
- Har vi i *Vagttaaet* Beviser for, at Broder Russell ikke ventede, at Judas skulde blive oprejst fra de døde? 30-32.
- Hvorfor fordømte Herren Farisæerne og gav Udtryk for, at de stod i Fare for den anden Død? 33.
- Hvorfor var denne Klasse mere ansvarlig end de lavere Samfundsklasser blandt Jøderne? 35. 36.
- Hvad har Broder Russell sagt om deres Mulighed for at opnaa et fremtidigt Liv? 34. 37-39.
- Hvilke Handlinger fra Farisæernes Side beviste deres urette Hjertetilstand? Vis, at Herren forstod deres Hjertetilstand? 40. 41.
- Paavis Nutidens Farisæerklases Udvikling. Hvilken Lighed har de med Farisæerne ved Tiden for Jesu første Komme? 42-44.
- Hvorledes blev denne Klases virkelige Hjertetilstand bevist ved Verdenskrigen? 45-47.
- Kan vi dømme om Hjertetilstanden hos de enkelte Personer denne Klasse? Hvorfor ikke? 48.
- Hvorledes kan vi vide, at Nutidens Farisæere har forkastet det kommende Rige? 49-54.